

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 9/21
V Lucemburku dne 26. ledna 2021

Rozsudek ve věci C-16/19
VL v. Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład
Opieki Zdrowotnej w Krakowie

Praxe zaměstnavatele spočívající ve vyplácení mzdového příplatku pouze zdravotně postiženým zaměstnancům, kteří předložili potvrzení o uznání zdravotního postižení po datu, které si sám zvolil, může představovat přímou nebo nepřímou diskriminaci na základě zdravotního postižení

Od října 2011 do září 2016 byla VL zaměstnána v nemocnici v Krakově (Polsko). V prosinci 2011 obdržela potvrzení o uznání zdravotního postižení, které předala svému zaměstnavateli v tomtéž měsíci. Za účelem snížení výše příspěvků nemocnice do Státního fondu pro reintegraci osob se zdravotním postižením rozhodl ředitel této instituce po schůzce se zaměstnanci, která se konala ve druhém pololetí roku 2013, o poskytnutí měsíčního mzdového příplatku zaměstnancům, kteří mu po této schůzce předloží potvrzení o uznání zdravotního postižení. Na základě tohoto rozhodnutí byl mzdový příplatek přiznán třinácti pracovníkům, kteří po této schůzce předložili potvrzení, zatímco šestnáct dalších pracovníků, mezi něž patřila VL, kteří jej předložili před uvedenou schůzkou, ho neobdrželo.

Vzhledem k tomu, že žaloba podaná proti jejímu zaměstnavateli byla v prvním stupni zamítnuta, podala VL odvolání k předkládajícímu soudu, Sądu Okręgowemu w Krakowie (krajský soud v Krakově). Podle názoru VL je praxe jejího zaměstnavatele, která měla za následek vyloučení některých zdravotně postižených pracovníků z pobírání mzdového příplatku přiznaného zdravotně postiženým pracovníkům, jejímž cílem bylo výlučně snížení příspěvků nemocnice tím, že motivovala zdravotně postižené pracovníky, kteří ještě nepředložili potvrzení o zdravotním postižení, aby tak učinili, v rozporu se zákazem jakékoli přímé nebo nepřímé diskriminace na základě zdravotního postižení stanoveným ve směrnici 2000/78¹.

V tomto kontextu se předkládající soud, který má pochybnosti o výkladu článku 2 této směrnice, a zejména o tom, zda k diskriminaci ve smyslu tohoto ustanovení může dojít tehdy, když zaměstnavatel rozlišuje v rámci samotné skupiny zaměstnanců vyznačujících se stejnou chráněnou vlastností, rozhodl položit Soudnímu dvoru otázku. Předkládající soud se táže, zda praxe zaměstnavatele spočívající v tom, že se od jím zvoleného data vylučuje poskytnutí mzdového příplatku vypláceného zdravotně postiženým pracovníkům na základě předložení potvrzení o uznání zdravotního postižení pracovníkům, kteří již předložili své potvrzení před uvedeným datem, může představovat diskriminaci ve smyslu výše uvedeného ustanovení.

Závěry Soudního dvora

Velký senát Soudního dvora nejprve zkoumal, zda může rozdílné zacházení v rámci skupiny osob se zdravotním postižením spadat pod „pojem diskriminace“ uvedený v článku 2 směrnice 2000/78. V tomto ohledu poukazuje na to, že znění tohoto článku neumožňuje dospět k závěru, že se v případě tohoto chráněného důvodu zákaz diskriminace stanovený touto směrnicí omezuje pouze na rozdíly v zacházení mezi osobami se zdravotním postižením a osobami bez zdravotního postižení. Ani kontext, do kterého tento článek zapadá, takové omezení neobsahuje. Cíl sledovaný touto směrnicí svědčí ve prospěch výkladu, podle kterého uvedená směrnice neomezuje okruh

¹ Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, která stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. 2000, L 303, s. 16).

osob, ve vztahu k nimž lze provést srovnání za účelem určení diskriminace na základě zdravotního postižení, na osoby bez zdravotního postižení. Soudní dvůr rovněž konstatuje, že i když je pravda, že případy diskriminace na základě zdravotního postižení ve smyslu téže směrnice jsou zpravidla případy, kdy se se zdravotně postiženými osobami zachází méně příznivě v porovnání s osobami bez zdravotního postižení, ochrana přiznaná touto směrnicí by byla snížena, pokud by se mělo mít za to, že situace, v níž k takové diskriminaci dochází v rámci skupiny osob se zdravotním postižením, již pojmově nepodléhá zákazu diskriminace, který tato směrnice stanoví. Zásada rovného zacházení zakotvená ve směrnici 2000/78 má tak chránit pracovníka se zdravotním postižením před jakoukoli diskriminací na základě zdravotního postižení nejen vůči pracovníkům, kteří nemají zdravotní postižení, ale i ve vztahu k jiným pracovníkům se zdravotním postižením.

Soudní dvůr dále posuzoval, zda sporná praxe může představovat diskriminaci na základě zdravotního postižení zakázanou směrnicí 2000/78. V tomto ohledu zaprvé uvedl, že pokud zaměstnavatel zachází se zaměstnancem méně příznivě než s jiným z jeho zaměstnanců ve srovnatelné situaci a pokud se s ohledem na všechny relevantní okolnosti daného případu ukáže, že k tomuto nepříznivému zacházení dochází na základě zdravotního postižení prvně uvedeného zaměstnance, je takové zacházení, jelikož spočívá na kritériu neoddělitelně spjatém s tímto zdravotním postižením, v rozporu se zákazem přímé diskriminace zakotveným v čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2000/78. Vzhledem k tomu, že ve sporné praxi tkví původ rozdílného zacházení mezi dvěma kategoriemi zdravotně postižených pracovníků, kteří se nacházejí ve srovnatelné situaci, je na předkládajícím soudu, aby určil, zda časová podmínka uložená zaměstnavatelem pro přiznání nároku na dotčený mzdový příplatek, a sice předložení potvrzení o uznání zdravotního postižení po jím zvoleném datu, představuje kritérium neoddělitelně spjaté se zdravotním postižením pracovníků, kterým byl tento příplatek odepřen. Soudní dvůr v tomto ohledu uvádí, že v projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že zaměstnavatel umožnil zdravotně postiženým pracovníkům, kteří již před tímto datem předložili své potvrzení, předložit toto potvrzení znovu nebo předložit nové potvrzení, takže tato praxe mohla vést k tomu, že jasně určené skupině pracovníků složené ze všech pracovníků se zdravotním postižením, o jejichž zdravotním postižení zaměstnavatel při zavedení této praxe nutně věděl, bylo definitivně znemožněno splnit tuto časovou podmínku. Posledně uvedení pracovníci totiž toto zdravotní postižení předtím formálně oznámili předložením potvrzení o uznání zdravotního postižení. Taková praxe tedy může představovat přímou diskriminaci, pokud může vést k tomu, že jasně určené skupině pracovníků složené ze všech pracovníků se zdravotním postižením, o jejichž zdravotním postižení zaměstnavatel při zavedení této praxe nutně věděl, je definitivně znemožněno splnit tuto časovou podmínku.

Zadruhé Soudní dvůr zdůraznil, že pokud by měl předkládající soud naopak konstatovat, že dotčené rozdílné zacházení vyplývá ze zdánlivě neutrální praxe, bude muset za účelem určení, zda tato praxe představuje nepřímou diskriminaci ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice 2000/78, ověřit, zda toto rozdílné zacházení mělo za následek specifické znevýhodnění osob s určitým zdravotním postižením ve srovnání s osobami s jiným zdravotním postižením, a obzvláště znevýhodnění některých zdravotně postižených pracovníků z důvodu zvláštní povahy jejich zdravotního postižení, zejména z důvodu jeho zjevné povahy, nebo z důvodu, že toto zdravotní postižení vyžaduje přiměřené úpravy. Podle Soudního dvora lze totiž konstatovat, že pracovníky, kteří byli povinni před datem zvoleným dotčenou nemocnicí formálně oznámit svůj zdravotní stav této nemocnici předložením potvrzení o uznání zdravotního postižení, byli hlavně pracovníci s takovýmto zdravotním postižením, zatímco jiní pracovníci se zdravotním postižením jiné povahy, například z důvodu, že je méně závažné nebo bezprostředně nevyžaduje takové úpravy, měli možnost se rozhodnout, zda takový krok učinit. Taková praxe, jako je dotčená praxe, přestože je zdánlivě neutrální, může představovat nepřímou diskriminaci na základě zdravotního postižení, pokud vede ke specifickému znevýhodnění zdravotně postižených pracovníků v závislosti na povaze jejich zdravotního postižení, ledaže je objektivně odůvodněna legitimním cílem a prostředky k dosažení tohoto cíle jsou přiměřené a nezbytné, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu

Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499